
Juledag 1928 "II" overstreget

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Juledag 1928 ”II” overstreget	4
Juledag	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Juledag 1928 ”II” overstreget

Juledag

Prædikedag Juledag

Prædikedato 25. december 1928

Prædiketekst Lukas 2,1-14

Prædikested Vedersø Kirke ?

Prædiken ID P251228-02

Kilde KMF-nr. 26.14.01

144 143 126 122 145

Juledag 1928.

Af alle de Evangelier, vi prædiker over Aaret igennem, er der intet, vi kan være stoltere af end vort Juleevangelium. Der er en grumme klog Mand, der hedder Niels Møller — han sidder og skriver en tyk, tyk Bog om alle de Bøger, der er skrevet paa Jorden, siden Jorden er blevet til og indtil i Dag — han kan ikke lide Kristendommen, og jeg tog derfor interesseret hans Bog for at se, hvad han skrev om Det nye Testamente, jeg tænkte: “Det bliver nok ordentlig sablet ned. Og nu skal jeg læse for dig, hvad denne kloge og vrede Mand siger om Lukasevangeliet og det Stykke, jeg lige har læst højt: Lukas’ følelsesfulde Blidhed har baaret skønnest Frugt i Indledningshistorierne: Zacharias og Elisabeth, Engelen hos Maria, Jesus’ Fødsel med Barnet i Krybben og Hyrdene paa Marken, Tempelfortællingerne. Det er høj Poesi af den skæreste Enfold og Ynde. Der er da heller intet i Ny Test., som er gaaet dybere ind i Folkets Hjerter. — Aah, det kan være dejligt engang imellem af Folk, der staar udenfor, at faa at vide, at vi ikke behøver at skamme os over vor Bibelbog. Og disse Ord er smukke og kloge og sande. Fortællinger om Jesu Fødsel er den mest gribende og yndefulde, N. Test. har, ligesom Julen er den Fest, der mest af alle Fester taler til *alle* Mennesker. Paasken har Storhøjtid over sig, men alt det

med Forsoningen har sommetider været lidt vanskeligt for jævne Menn. at faa fat i, og hvad Pinsen angaar, saa er der mange, ogsaa imellem jer, for hvem det med Helligaanden er saa uklart og utydeligt, at det ikke ret kan gribe. Men det lille Jesusbarn i Krybben han smiler til alle, Børn og gamle, unge og ældre, store og smaa, kloge og enfoldige, rige og fattige — alle har vi i os en dyb Trang efter om saa blot een eneste Gang om Aaret at hvile ud i det uskyldige Barns Smil. Hvad ligger der saa i Barnets Smil, det lille bitte Barns Smil? Aah, der ligger Verdener. Men lad os paa denne Juledag nøjes med at nævne to af de Verdener: det er Tillids og Hjælpeløsheds. Smiler et lille Barn til dig, da varmer det dig ind i Hjertet, du maa smile igen. Det spørger ikke om, hvem du er og hvad du er, det smiler til dig, det erklærer dig sin Kærlighed, viser dig sin Tro. Og Hjælpeløsheden ligger i det Smil — du kan slukke det blot ved en Panderynken, det lille Barn kan ikke væрге for sig, ikke væрге for sit Smil, ikke væрге for sit Uskylds og sin Tillids Smil.

Men se, saadan kommer jo Jesus til os, han kommer med Tillid til os; uden at spørge, hvem eller hvad vi er, tænder han i Daaben sit Smil over os og lover os i Døden det evige Livs Solglans. Men ogsaa i Hjælpeløshed kommer han til os. Hvad siger jeg? han, den Almægtige, kommer han i Hjælpeløshed? Ja, det betyder jo Julen. Gud, der havde siddet som Dommer og Tordner og Straffer over Verden, han afførte sig nu sin Almagtskaabe, han steg ned ml. os som et Barn, enhver kunde gøre med, hvad han vilde — se, der ligger han i Krybben, ubeskyttet, nøgen, bittelille, kærtegn ham, hvis I vil det, slaa ham, hvis I vil det. Han maa tage imod det hele — kan højst smile eller klynke, han, den almægtige Gud.

Kære Venner! der er mange Magter, der banker paa vor Hjertedør. Der er de dumme Fornøjelsers og Letfærdighedens Troldeunger, der er Bekymringernes endeløse Ligtog, der er Hjerteløshedens og Selvoptagethedens kolde Uhyre, der er Sladerens Hex og Misundelsens Spøgelse, der er Haardheden og Bitterheden, der ikke vil tilgive og ikke kan glemme. Men midt mellem Gæsterne staar ogsaa en ung Kvinde, en Landsbypige med et lille Barn paa Armen. Det er Julens Fe, det er Jomfruen Maria. Kære Venner luk hende ind, lad os bede Gud om at vi maa lukke hende ind i denne Jul. Saa giver vi et stort Offer i Dag til Kirken til at hjælpe Stakler og faldne med, saa gaar vi hjem saa milde i Sindet og trænger til at øse Godhed ud mod Naboer, der har ærgret os Aaret igennem, Venner, der har forurettet, Familie, der har været Gnidning med, saa gaar vi i vort Hjem i disse Juledage, saa vore Folk og vore Kære de kan mærke: han har nok stort Besøg i Hjertekarret, Himmeligæsten selv er derinde, saa faar vi saadan en velsignet Jul — tænk, om det ikke lykkedes, maaske du er død inden næste Jul, tænk, om du saa var Skyld i, at det sidste Minde om Jul med dig var en mislykket Jul — nej, nej, nu, i denne Stund — velsign den, Fader vor i det høje — nu lukker vi Barn Jesus og Guds Moder ind i vort

Sind og gaar glade og gode og milde hjem, og dine egne Engle skal være Julegæster hos os om vort Bord, i vore Stuer. Aah, om det maatte ske i denne Jul og holde sig langt ind i det nye Aar. Amen.